

Svoboda je ochota narušit vlastní pohodlí

Na jedné straně hrdina a odbojář proti komunistickému režimu, na straně druhé z terorismu obviněný příslušník tajné služby. Vladimír Hučín (* 1952) ale věří, že současný režim je ten nejlepší možný. „Už jenom to, že spolu tady diskutujeme, je skvělé,“ říká.

foto: Jakub Dušek

Co vás vedlo k odboji proti minulému režimu?

Naplňoval mě pocit, že jsem proti tomu zlu něco dělal. Celý svůj boj jsem považoval za takovou nutnost, můj táta byl partyzán, můj děda byl za odboj taky vyznamenaný. Je to naše rodinné prokletí, ale já si nestěžuji. Kdybych mohl něco udělat jinak, tak snad jen to, že bych byl mnohem důraznější.

Cítíte se stále jako odbojář? Prohlásil jste, s určitou nadsázkou, že „pro vás třetí odboj ještě neskončil.“

Pro mě je například Andrej Babiš na ministerstvu financí národní ostuda. Mluví ze mě ale podjatost politického vězně a člověka, který viděl jeho materiály. Babiš populisticky tvrdí, že udělá pořádek. Ale to už udělali před ním - například Hitler. Jako aktivní odbojář se ale necítím, už jsem dosáhl určitého věku.

Za minulého režimu jste se hodně fyzicky a psychicky připravoval na výsledky. Máte obavy, že byste to mohl ještě potřebovat?

Pořád cvičím. Vždycky ale říkám, že bych se rád dožil důchodu na svobodě. Jedna paní - její manžel byl členem lidových milicí a podílel se na honu na mě - mi tak před čtrnácti dny s údivem povídá: „Pane Hučín, vy jste už dlouho na svobodě.“ A já jí na to říkám: „Já si to uvědomuju a vážím si toho.“ A myslel jsem si svoje.

Byl jste jeden z mála aktivních odbojářů, co vás k tak osamělému boji motivovalo?

Výsledky. Viděl jsem, že mám u lidí odezvu. Po 17. listopadu 1977 byl ale nasazen trend Charty 77. I já jsem ji podepsal, ale moc mě neoslovila. Připadalo mi, jako když Al-pou natíráte někoho, kdo má rakovinu, a chcete ho tím vyléčit.

Čím jste ho léčil vy?

Já jsem se snažil působit na pro komunisty významné cíle. Oni pak panicky a zuřivě pátrali a protože zasahovali obyvatele, kteří s tím neměli nic společného, odpor proti nim se zvyšoval a radikalizoval. Sami sobě tak působili škody.

Ale tys tam byl taky

Je podle vás adekvátní v současné době použít při odboji násilí?

Ne. Myslím si, že ne.

Existuje hranice, kdy ještě ano a kdy už ne?

Kdyby se tu znovu nastolily zákony, které byly dřív. Jako zavedení trestného činu pobuřování a vedoucí úloha komunistické nebo nějaké jiné strany.

Bylo chybou, že jsme nezrušili komunistickou stranu?

Určitě, protože důkazy tady byly, a nejenom ve vztahu k minulosti, ale i v kontextu toho, co páchají dnes. Když byla pozastavena Dělnická strana, proti KSČM bylo stonásobně více důkazů.

Proč jsme po převratu odmítli odsoudit komunistické zločiny?

Protože společnost byla tou ideologií natolik prolezlá. Když Lojza řekne: „Ty, Franta, tys tam byl,“ řekne mu na to Franta: „Vždyť tys tam byl taky, vzpomeň si, jeli jsme v tom spolu.“ Komunistická ideologie měla navíc bezpečnostní aparát, armádu a justici. Když padl režim v Německu, do východní části přišli soudci ze západu a mohli začít zločiny řešit. Tady to ale možné nebylo.

Kde se podle vás stala chyba?

Havel, spásonosná liberální figura, určoval tón, ale já už jsem od začátku věděl, že to nebude ono. Proto jsem se snažil zachraňovat komunistické materiály před skartováním. Bylo to sice, jako když plivnete do moře, ale přesto to stačilo k tomu, aby mě později nechali zatknout a obvinil z terorismu. Já jsem je totiž pak používal při bezpečnostních prověrkách, aby se staré struktury opět nedostaly na vlivná místa.

Jaká největší hrozba trápí současnou českou společnost?

Takové to nechození k volbám, postoj „mě se to netýká“. Snaha mít všechno co nejrychleji i na úkor poctivosti. Předtím, když chtěl někdo něčeho dosáhnout, musel si nechat trochu přerazit páteř - vstoupit do SSM například - a už tam to začíná. Myslíte si něco, ale prezentujete se jiným způsobem.

Co pro vás znamená svoboda?

Už jenom to, že tady spolu diskutujeme, je skvělé. Ale když je dlouho mír, tak to nevede k dobrým koncům. Takže je pořád potřeba si připomínat nějaký vyšší princip, že to opravdu stojí za to. Znamená to být v určitých situacích ochotný narušit vlastní pohodlí a říct nahlas, co se říct musí. ■